

POSTANOWIENIE

30 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 30 października 2025 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku M.G.

z udziałem A.W.

o podział majątku wspólnego,

na skutek skargi kasacyjnej A.W.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Kielcach

z 16 maja 2023 r., II Ca 86/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o czwartą z wymienionych przesłanek.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga

jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie SN z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżący upatrywał oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w naruszeniu przez Sąd Okręgowy art. 378 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c., art. 160 pkt 2 i 4 i art. 167 § 1 pkt 2 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 czerwca 1934 r. - Kodeks handlowy, w brzmieniu obowiązującym w dniu 22 października 1991 r. oraz art. 381 k.p.c. Nie wykazał jednak, że przesłanka ta została spełniona. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawił bowiem stosownego wyводу usprawiedliwiającego taką ocenę zaskarżonego postanowienia; przytoczona w nim argumentacja w istocie zmierzała do podważenia ustalenia, że środki na pokrycie udziałów w spółce A. nie pochodziły z jego majątku osobistego. Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Okręgowy stwierdził to po rozważeniu zarzutów podniesionych w apelacji.

Należy przypomnieć, że - stosownie do art. 398¹³ § 2 k.p.c.- w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia; ponadto podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

(M.M.)

[r.g.]

